

Skarga wniesiona w dniu 4 września 2018 r. – ENGIE Global LNG Holding i in. / Komisja**(Sprawa T-525/18)**

(2018/C 399/59)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ENGIE Global LNG Holding Sàrl (Luksemburg, Luksemburg), Engie Invest International SA (Luksemburg), ENGIE (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: B. Le Bret, M. Struys, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje odzyskanie przyznanej pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji z dnia 20 czerwca 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.44888 (2016/C0 (ex 2016/NN) przyznanej przez Luksemburg na rzecz ENGIE strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa przez Komisję przy stosowaniu pierwszego kryterium pojęcia pomocy państwa związanego z istnieniem interwencji państwa.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Komisję pojęcia korzyści przez to, że myli ona pojęcia korzyści i selektywności, przyjmując istnienie korzyści gospodarczej na podstawie łącznych skutków środków, które pod względem indywidualnym są zgodne z prawem powszechnym i analizuje te skutki w oparciu o przeinaczone okoliczności faktyczne, dopuszczając się naruszeń prawa i błędów w ocenie.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa i dokonania przez Komisję błędnej oceny dwóch alternatywnych ram odniesienia (ogólnej i wąskiej) w celu wykazania istnienia dyskryminującego odstępstwa na korzyść, z jednej strony spółek holdingowych (LNG Holding i CEF), a z drugiej strony grupy ENGIE.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa i dokonania przez Komisję błędnej oceny istnienia odstępstw oraz dyskryminującego traktowania z jednej strony na korzyść spółek holdingowych, a z drugiej grupy ENGIE.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia prawa i dokonania przez Komisję błędnej oceny przy kwalifikacji selektywnej korzyści wynikającej z niestosowania reguły luksemburskiej dotyczącej nadużycia prawa.
6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia przez Komisję prawa przy kwalifikacji spornych środków jako pomocy indywidualnej.
7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia przez Komisję podziału kompetencji pomiędzy państwami członkowskimi a Unią, a także nadużycia uprawnień, które jej przysługują z tytułu pomocy państwa w celu interweniowania w środki ogólne odnoszące się do polityki krajowej w zakresie podatków bezpośrednich.
8. Zarzut ósmy dotyczy naruszenia przez Komisję uprawnień procesowych strony skarżącej oraz niewywiązania się z obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE.

9. Zarzut dziewiąty, podniesiony posiłkowo, dotyczy naruszenia art. 16 rozporządzenia Rady 2015/1289 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9), ponieważ Komisja nakazała odzyskanie przyznanej pomocy z naruszeniem ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2018 r. – LL-Carpenter / Komisja

(Sprawa T-531/18)

(2018/C 399/60)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: LL-Carpenter (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: J. Buřil, adwokat)

Strona przeciwna: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2018) 4138 final z dnia 26 czerwca 2018 r. w sprawie AT.40037 – Carpenter/Subaru, w której na podstawie art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1/2003”) oraz na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 773/2004”), Komisja odrzuciła wniosek skarżącej dotyczący naruszenia art. 101 TFUE, złożony w dniu 6 września 2012 r. zgodnie z art. 7 rozporządzenia nr 1/2003, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżona decyzja obarczona jest błędem obejmującym błędną ocenę prawną oraz oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych.
 - Komisja dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych uznając, że zarzucane skarżącej antykonkurencyjne działanie (w części dotyczącej Republiki Czeskiej) zostało rozpatrzone przez krajowy organ ds. konkurencji w Republice Czeskiej oraz dokonała błędnej prawnej oceny sprawy, uznając, że przesłanki stosowania art. 13 rozporządzenia nr 1/2003 były spełnione (w części dotyczącej Republiki Czeskiej).
 - Komisja nie zbadała należycie wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych jej przez skarżącą i z tego powodu dokonała błędnej oceny stanu faktycznego uznając, że uwagi skarżącej przedstawione na piśmie nie prowadziły do innej oceny wniosku i że mało prawdopodobne było stwierdzenie naruszenia art. 101 TFUE, a także dokonała błędnej oceny prawnej sprawy w tym zakresie przyjmując, że spełnione zostały przesłanki stosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia 773/2004.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżona decyzja jest wadliwa ze względu na uchybienie proceduralne, z uwagi na to, że Komisja nie przedstawiła w swej decyzji odpowiedniego uzasadnienia.
 - Komisja nie wskazała priorytetów, na których oparła się decydując, że nie będzie prowadziła dalszych dochodzeń w sprawie, powołując się jedynie na wysokie koszty, jakich można spodziewać się w ramach dalszego dochodzenia.